

ΔΕΝ ΗΡΤΕΣ

Ἐπὶ τὴν πέντε νόστιμα καρτερόν...
Κοίτου μὴν ὥρα πέρασε κι ἀκόμα
στὴν ἴδια τὴ σελίδα... δὲ μπορῶ
νὰ ξεχωρίσω γοῦμα ἢ τόνο ἢ κόμμα,
καὶ τὸ βιβλίον, πὺν τὸ κρατῶ, γιὰ λοῦσο,
ὡς πὺν τ' ἀνιλαφρο φροῦ-φροῦ σου ἀκούσω...

Πίσω ἀπ τὴν πόρτα στάθηκα γιὰ λίγο·
καὶ βγήκα καὶ στὸ δρόμο, μὴ φανεῖς·
κι ἔλεγα «ἀκόμα νὰ σταθῶ - νὰ φύγω ;»
καὶ μπῆκα μέσα, βγήκα, μὰ κανεῖς
πὺν νὰ σοῦ μοιάζει κάπως δὲ φαινόταν...
κι ἡ πίκρα μου καὶ πὺν τραπὴ γινόταν.

Καὶ ξαναβγήκα. Ἐπέναντι μὴ κάποιον
μ' ἔβλεπ' ἀπ τὸ παράθυρο γελώντας.
Γύρισα στὸ σαλόνι... Καὶ θενά πια
πολλὰ ποτήρια· κι ὅλο καρτερώντας
κυλιόμενα στὰ πλούσια μαξιλάρια
παίροντας ἀπ τ' ἀτλάζια τοὺς καμάρια.

Ἐβαλα στὸ γραμμόφωνο ἓνα δίσκο
καὶ χόρευα μονάχος μου ταγκό.
Κι ἦσαν οἱ δέκα· πὺν ἡσυχία νὰ βροῖσκω·
μυστήριος τὰ δάχτυλα δαγκῶ,
φλόμωσε μέσα μου ἡ ψυχὴ μου ἀντάρτης
καὶ μ' ἔτριξε ἡ ἀγωνία πὺν πὰ δὲ θάρτετε.

Κι οὔτε πὺν ἦρτες... Οἱ κοκόροι — φέρουν
τὸ μήνυμά τους ἀπ τὴν ἄλλη ἀγγή·
Ἐμοια στριγγὴ τὰ σωθικά μου στέρνουν
τὴν πνιχτικὴ τῆς φούρκας μου κραγγή,
κι ὀρκίζομαι μὲ μῆς νὰ σὲ ξεχάσω,
καὶ πάω νὰ κοιμηθῶ, καὶ νὰ ἡσυχάσω.

Καὶ πὺν νὰ κλείσω μάτι πὺν τὸ ξέρω
πὺν αἶθρο σὰ θὰ ρθεῖς θὰ μὲ προσφτάσεις
προτοῦ μὴ λέξη παγερὴ προφέρω·
μὲ μὰ γλυκεῖα ψεφτιά νὰ μὲ περάσεις,
κι ὀλόθερμη στὰ γόνατά μου ἔπάνω
θὰ λὲς νὰ σὲ πιστέψω... Τὶ νὰ κάνω ;

ΜΑΚΗΣ ΑΝΤΑΙΟΣ